

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 831. An & qualiter error & ignorantio reddant professionem invalidam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

num. 6. Castrop. l. c. §. 2. n. 1. Wiestn. b. t. n. 82. Porro nomine metus gravis invalidantur professionem non venit metus reverentialis, imperium, preces parentis. uti Abb. in c. 12. b. t. n. 8. Sanch. de matrim. l. 4. d. 6. num. 18. Pirh. b. t. num. 120. nisi accedat timor mala tractationis, preces valde importunae, vel saepius repetitae, magna & diuturna offensa ejus, à quo hominis vita ac fortuna dependet, spectatà quoque dispositione personae, v. g. utrum timida. ita Sanch. l. c. d. 7. Less. L. 2. c. 17. num. 35. Laym. L. 4. tr. 5. num. 6. Unde jura & argumenta afferri solita pro metu reverentiali invalidante professionem intelligenda sunt, non de tali metu nudo, sed vestito aliqua ex dictis circumstantiis. Alleganti verò post professionem metum gravem, uti & aliud impedimentum irritans incumbit probatio. Abb. in c. 1. b. t. num. 4. Fagn. ibidem. num. 26. cum in dubio semper praesumendum pro valore actus, steterit possessio pro professione ipsaque Religione, quae talem hactenus tanquam professum suum habuit & aluit; eam etiam non habitam in contrarium afferre suas probationes, quibus ostendat profitentem liberè ac spontaneè emississe professionem. Arg. c. super hoc de renunc. juncta Gl. V. resignationis. Abb. in c. 1. b. t. in fine. Pirh. l. c. in fine. Porro tamen si coactio per vim & metum professionem irritam reddat, non tamen ipsum ingressum in Religionem probationis gratiam seu Novitiatum ex inde invalidari, ullo jure reperitur. Pirh. b. t. num. 121. cum Sanch. de matrim. L. 6. d. 37. num. 51. quamvis, ut Idem, gravis quoque injuria irrogetur ei, qui ad ingrediendum Religionis Novitiatum cogitur. Unde etiam Tridentinum sess. 25. c. 18. de regular. anathemati subjicit omnes & singulos, qui quomodocunque coegerint quamcunque mulierem, praeterquam in casibus in jure expressis, ad ingrediendum Monasterium, vel suscipiendum habitum cujuscunque Religionis, aut emittendam professionem, quoscientes eam non sponte ingredi Monasterium aut habitum suscipere, vel professionem emittere, quoquo modo eidem actui vel praesentiam vel consensum vel auctoritatem interposuerint, quam tamen excommunicationem non extendendam ad eos, qui mares ad illa cogunt, eò quòd feminae coactionibus magis obnoxiae, & adversus eas minus tutae & potentes sint, quam mares, tradit Wiestn. b. t. num. 83. citatis Suar. de censuris. d. 23. f. 7. n. 8. Sanch. L. 4. mor. c. 4. Castrop. tr. 29. d. 3. p. 57. n. 8. De cetero libertati requisitae ad valorem professionis adhuc locus est in sequentibus casibus.

Primò, dum pueri à parentibus oblato Monasterio facti puberes profitentur, nam etsi olim puerque impubes à parentibus Monasterio offerri potuissent, ita ut eorum oblatione stare tenerentur, nec Monastica professione desertà ad saeculum redire possent sine nota infamiae, probabiliter ac eruditè notet Gonz. in c. cum virum. b. t. n. 6. ad evitanda tamen, quae ex istiusmodi frequenter inconsulta liberorum oblatione oriebantur, postmodum tamen post saeculum sextum Ordinatione Ecclesiastica cum simus, 14. sancitum, ut istiusmodi oblato, licet ad annos pubertatis usque in Monasterio perseverare tenerentur, eò quòd quò ad vitae rationem gubernationemque voluntati parentum subjicerentur, effecti tamen puberes liberè ad saeculum redire possent, & nequaquam in Monasterio persistere cogentur, nisi expressè vel tacitè istam oblationem sui emissà professione ratam habuissent. Fagn. in cit. c. cum virum. num. 34. Pirh. b. t. num. 58. Wiestn. num. 84. R. P. Lenr. Jur. Can. Lib. III.

Secundò dum uxor in mariti sacram ordinationem aut professionem liberè consentiens, obligatur & cogitur ad ingressum Religionis emittendamque professionem in casu, quò incontinentiae vitae praerberet suspicionem. cum obligatio illa & coactio à praecedente libero ejus consensu in mariti professionem dependeat, adeoque non secus, ac qui ingressum in Religionem vovit, vel matrimonium alteri promisit justè ad hoc cogi potest, absque eò, quòd huic ingressui & matrimonio dici possit deesse libertas.

Tertiò, dum criminosi in Monasteria inviti detruduntur; cum justè in ea detruduntur, non ut inviti edita professione fiant Monachi, sed ut in iis, quasi in carcere inclusi, & à peccandi occasione remoti, poenitentiam agant, ut Gonz. in c. 1. n. 10. Wiestn. b. t. n. 85. Num verò metus gravis injustè incussus superiori, cujus est admittere professionem, ad extorquendam admissionem, aut etiam capitulum, dum ejus consensus necessarius, irritet quoque professionem, non convenit inter AA. negant id ipsum Suar. tom. 3. de relig. L. 6. c. 4. n. 17. Castrop. tr. 16. d. 2. p. 2. §. 2. n. 3. Pirh. b. t. n. 124. vers. porro. etsi. eò quòd metus, non jure naturali, sed solo positivo humano irritet professionem ut Suar. n. 19. hoc verò de metu incusso admittenti nihil statuerit Concilium ad invalidandam professionem; adeoque extensio fieri nequeat ad hunc casum. Affirmant è contra Less. de 7. & 7. l. 2. c. 41. n. 6. Donat. Tom. 2. prax. regul. p. 2. tr. 11. q. 8. à. n. 3. quos sequitur Wiestn. b. t. n. 87. hoc nixi fundamento satis probabili: quòd sicut matrimonium carnale, sic & spirituale initum per professionem sit contractus mutuo consensu initus, ultro citroque obligatorius. c. porrellum. c. ad Apostolicam. b. t. adeoque sicut profitentis, sic Religionis seu Praelati illius nomine eam admittentis, exigens consensum spontaneum, à vi & metu absolutum, ut inter contrahentes servetur aequalitas, non secus ac requiritur in matrimonio carnali, à quo ad matrimonium spirituale jure approbatum sit argumentum juxta c. inter. de trans. Episc. & c. cum inter. de elect.

Quaest. 831. An & qualiter error & ignorantia reddant professionem irritam?

R Esp. Pari quoque modo; quin & ipso jure naturae professionem reddit irritam error vel ignorantia circa substantialia Religionis (secus est de accidentalibus) quia consensum & libertatem adimit Arg. c. 6. de iis, quae vi. Ob quam rationem eandem irrita est professio facta ab amente, prout sumitur. ex c. sicut b. t. ita etiam, ut si postmodum ad sanam mentem rediens, redditusque certior de emissà à se invalidè professione, non hoc ipso existat verè professus, quòd taceat, vel non contradicat, aut habitum deponat; sed necesse sit, ut de novo spontanea voluntate profiteatur expressè vel tacitè, nempe exercendo actum, vel assumendo habitum proprium professorum. nequit eniam cessante amentia, in ea facta professio ratificari; cum omnino fuerit nulla, ac perinde sit, ac si nihil factum fuisset. Arg. cit. c. sicut. Abb. ibidem. n. 4. Sylv. V. religio. §. q. 2. Sanch. L. 5. mor. c. 4. num. 53. Azor. p. 1. L. 12. c. 2. q. 5. Pirh. b. t. num. 123. Ad haec, ut cessante amentia, talis mox validè profiteatur expressè vel tacitè, requiritur, jure novo Tridentini, ut

Gggg

anno

anno continuo ante amentiam steterit in probatione. Pith. *l. c.*

2. Sic quoque errorem & ignorantiam circa requisita substantialia in proficiente commissum ab admittente professionem eandem irritare, supponit Castrop. *tr. 16. d. 2. p. 2. §. 2.* Secus est de errore illius & ignorantia versante circa accidentalia, etsi ea talia, ut, si cognita ei fuissent, eum ad professionem non admisisset. v. g. dum proficiens tacuit morbum gallicum suum. sicut enim morbus ille neque ex jure, neque ex speciali Religionis constitutione, ut supponitur, est ex irritantibus professionem, ita nec ejus taciturnitas ex parte proficientis, & ignorantia ex parte recipientis. Possit tamen talem admissum expelli ex Religione ob culpam (quam Nav. & Sanch. moralem reputant) admissam in hujus vitii taciturnitate, affirmant Nav. *L. 3. consil. tit. de regular. consil. 25.* Sanch. *de matrim. L. 7. d. 37. num. 52.* Sa. *V. religio. num. 34.* Negant Rodriq. *Tom. 3. 99. regul. 9. 17. a. 9.* Sanch. *L. 5. sum. c. 4. num. 57.* apud Castrop. *l. c. num. 4.* eò quòd expulsio à Religione sit supplicium gravissimum, quòd ob causam non ita gravem infligi nequeat. Distinguit Castrop. ita ut, si tentatis per annum remediis morbus non curetur, possit expelli, tum ob culpam deceptionis, tum ad præcavendum damnum aliorum & contagii periculum. In Societate Jesu verò sine scrupulo expelli posse eum, addit, qui sic decipiendo vota scholasticorum emisisset; cum ea, utpote non solennia, minorem causam ad sui dissolutionem exigant, quam quæ ad expellendos Religiosos profectos expostulatur, ut Sanch. *cit. L. 5. c. 4. num. 57.*

Quest. 832. An & qualiter ad professionis valorem, aut saltem ut licite fiat, requiratur, ut proficiens sit juris sui, nulli obstrictus?

R Esp. Requiritur ad hoc, ut nulla obligatione sit obstrictus alteri, ratione cujus sine ejus consensu professio emittere impediatur. Pith. *h. t. num. 124. in fine.* cum communi. Sic itaque primò servum conscium suæ servitutis illicitè sine consensu domini in Religione, consentiunt omnes. An verò professio illa sit quoque invalida, in eo non conveniunt AA. affirmat Azor. *p. 1. L. 12. c. 1. q. 3.* Sanch. *L. 5. mor. c. 4. n. 44.* Less. *L. 2. c. 41. num. 31.* (ubi, quòd talis professio per dominum in irritum revocetur quòd ad cætera, etsi castitatem servus teneatur servare; cum ad hanc se invito domino potuerit obligare) Pith. *h. t. num. 129. in fine;* cum servus totus domini quòd ad actiones utiles, non possit validè omnino tradere se Religioni invito domino, subjiciendo se obedientiæ Prælati. negant è contra Sylv. *V. religio. 2. q. 3.* Suar. *de relig. L. 6. c. 6. num. 3.* Castrop. *tr. 16. d. 2. p. 2. §. 3. num. 2.* pluresque citati à Sanch. *l. c.* eò quòd nullo jure positivo sit irrita; quin potius ex eo colligatur esse valida dum *c. si quis incognitus. 14. q. 2.* habetur quòd si triennio transacto non repetitur à Domino servus professionem emittens, ei reddi non debeat. sed neque jure naturali; cum omnia vota servorum sint valida & à Domino absolutè irritari nequeant; sed solum eorum usus, quatenus ei damnosus & præjudicialis, impediri possit. stent autem bene si-

mul, professionem esse validam, & usum illius hic & nunc à Domino impediri posse, quò ad obedientiam, quam etiam non obstante tali impedimento possibili verè adhuc, quantum est quò ad animi præparationem, etiam circa ea, in quibus impediri potest, absolutè vovere potest. ita Castrop. *l. c.* qui etiam *n. 3.* rectè addit, certum esse in Societate Jesu professionem seu incorporationem per vota biennii à servo factam esse nullam, quia esse servum est unum ex quinque impedimentis essentialibus. *exam. gener. c. 2. & p. 1. constit. c. 3.* De cætero supposito etiam valore professionis, si servus eam emittit mala fide, conscius nimirum servitutis, vel fingens se liberum potest à Domino in servitutem revocari, ne ex fraude lucrum reportet. Pith. *l. c.* etsi religio quæ sciens esse servum, vel de eo dubitans non præmissa diligentia ad inquirendum desuper eum admittit ad professionem, teneatur Domino (si is servum profectum noluerit recipere) satisfacere soluta astimatione servi, alioquin si bonà fide admittit, sufficit, si servum reddat. Pith. *l. c.* citatis Sanch. *l. c. num. 47.* & Suar. *cit. c. 6. num. 4.* Castrop. *l. c. num. 1.* citatis Less. *cit. c. 41. dub. 3. num. 31.* & aliis. vide dicta supra, de iis, qui prohibentur ingredi religionem.

Quest. 833. An & qualiter valeat professio facta à gravato ære alieno vel obnoxio ratiociniis?

R Esp. An & qualiter talium ante soluta debita & depositas rationes ingressus & admissio in religionem, professio & ad eam admissio sit illicita, & fieri non debeat, satis dictum & declaratum supra. Unde rectè à priore inferitur professionem ab iis factam esse illicitam, eosque ad illam admitti non posse, eam tamen ita illicitè & injustè factam ab iis, dum in sæculo manentes fuissent solvendo, invalidam non esse, bene asserunt Castrop. *l. c. p. 2. §. ult. num. 1.* Pith. *h. t. num. 30.* eò quòd persona debitoris non ita pro debitis sit obstricta, ut ipsa sit quasi serva creditorum, sed tantum obligata illis ad satisfaciendum ex bonis suis, ut Pith. debita civilitate morte civili, qualis est professio, extincta videantur, eorumque obligatio afficiat personam quam diu sui juris est, & quam diu bona habet. Castrop. *l. c.* Unde etiam, ut Idem, talis professus non manebit obligatus laborare manibus, aut elemosinas quærere, similiæ præstare, ut debita solvat. dubitari tamen adhuc posse videtur, an non Religio scienter admittens talem obaratum ad professionem in creditorum præjudicium teneatur illis satisfacere.

Quest. 834. An & qualiter professio facta sine licentia Papæ ab Episcopo sit valida?

R Esp. Tametsi ejus talis ingressus in Religionem uti dictum supra, multo magis emissus ab eo professio sine licentia Papæ sit illicita, peccetque per hoc Episcopus graviter, cum id illi ob bonum Ecclesiæ, cui addictus est, sit interdictum per *c. licet. de h. r. & c. nisi cum prædè de renunciat.* ut cum communi D. Tho. *2. 2. q. 185. a. 5.* validam tamen esse ab eo professionem emissam, tenent Suar. *Tom. 3. de relig. L. 6. c. 8. n. 7.* Castrop. *tr. 16. d. 2. p. 2. §. 5. num. 2.* eò quòd, neque ex natura rei sit irrita, cum vinculum professionis